

har, som naturligt er, fundet det rimeligt at give en tydelig Forklaring af, hvad han vil, og der var saa meget mere Grund dertil, som han lader til at ville, i det Mindste formelt, noget Andet, end han tidligere vilde. Et æret Medlem, som havde Ordet før (Berntsen), fremhævede, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) i 1886 ikke fandt Anledning til nærmere at forklare, hvad han vilde. Man maatte antage, han var fuldstændig enig med alle os andre. Det var jo Noget, der ganske vist kunde hælde det ærede Medlem, at han ikke havde hørt eller set, hvad der foregik i Salen, skjøndt jeg maa sige, at i Almindelighed pleier en Formand dog at kunne se og høre, hvad der foregaar i Salen, men maasse har det ærede Medlem ikke gjort det den Gang, eller han har maasse ikke forstaaet det. Jeg vil her sige, at det dog er mærkværdigt at høre det ærede Medlem i Dag forklare, at han har havt Bagtanke med hele Forhandlingen med Landsstinget. Han har altsaa den Gang i Virkeligheden været fuldstændig uenig med dette Things Flertal hele Sessionen igjennem, medens han sad paa Formandspladsen, og han har ikke fundet Anledning til med et eneste Ord at protestere. Det er ganske mærkværdigt efter vore almindelige Begreber, rent bortset fra, at man er Partifælle, blot efter hvad man, men alene ifølge Reglerne for almindelig Loyaltet, skylder andre Mennesker. Det er dog ganske forbausende. Men nu har det ærede Medlem set, at det er nødvendigt at rette det, og han har forklaret, hvad han den Gang vilde og nu vil. Det, han nu vil, gaar altsaa ud paa, at han siger, at det er mindre vigtigt, om Finantsloven negtes til 3die Behandling, eller naar det gøres, men Hovedsagen er, at det staar klart, at han ikke vil have nogen Finantslov, som dette Ministerium kan tage imod. Med andre Ord, det er praktisk set og virkelig set det Samme som: Jeg vil ingen virkelig Forhandling have under de nuværende Forhold med det andet Thing. Ganske vist kan det ærede Medlem rent doktrinaert sætte sig hen og sige, at det kunne vi godt forhandle med det andet Thing om, at vi ville give en Finantslov, mod at Ministeriet vil gaa, og saa forhandle med Landsstinget om, hvorledes denne Finantslov skulde være. Men det ærede Medlem veed, at saaledes som Verden er, idet den jo ikke bestaar af Børn, vil intet Landssting indlade sig med det ærede Medlem i en saadan Forhandling. Det kan man sige sig selv. (Afbrydelse af Berg.) Nei, det vil det ærede Medlem virkelig heller ikke. Derjom det blev sagt til det ærede

Medlem, og han støttede et politisk Parti: vi ville kun forhandle under den Forudsætning, at I opgiver Regjeringen, ellers ville vi ikke forhandle, saa vilde det ærede Medlem sige: Saa forhandle vi ikke. Det ærede Medlem kan jo paastaat det Modsatte, men der er ikke et Menneske i hele Landet, som vil være i Tvivl om, at dette er i Virkeligheden ikke nogen Forhandling med Landsstinget, og det af den simple Grund, at en saadan Forhandling vil selvfølgelig det andet Thing ikke indlade sig paa. Der kommer ikke Noget ud deraf. Det samme Standpunkt har det ærede Medlem indtaget med Hensyn til andre Love, maa jeg antage. Altsaa hans Standpunkt er ret klart. Han har sagt, at det er hans Politik at behandle Finantsloven saaledes, at man fra først af har en Erklæring, der gjør Forhandling med det andet Thing faktisk umulig. Men naar det ærede Medlem har sagt det, saa skal jeg sige, at enten man gjør det paa den ene eller den anden Maade, enten det sker ved at sætte Ting ind i Finantsloven, om hvilke man veed, at der ikke kan blive Enighed, eller man taster Spørgsmaal ind, som man har det andet Things gjentagne Erklæringer for, at det ikke vil forhandle om, hvad vi netop har her — det er ikke Gisninger, jeg udtaler; vi have det andet Things bestemte Erklæring om, at det ikke vil behandle Finantsloven paa Spørgsmaalet om personlige Ministerforandringer — eller man negter Finantsloven til 3die Behandling, er det ganske ligegyldigt, er det uden Betydning. Jeg har Grund til at gjentage dette, fordi jeg anerkjender, at det ærede Medlem har fundet det paa Tide at udtale sine Tanker klart og tydelig, og jeg skal udtale, at de virkelig ere diametralt modsatte den Politik, som Flertallet her i Salen følger. Flertallets Politik er Forhandling med Landsstinget og ikke Forhandling op og ned af Stolper om alle mulige Ting; Forhandling med det andet Thing, der ifølge Forfatningen er en berettiget Faktor af Statsmagten, med det bestemte Maal at skabe Love, skabe en ordnet forstandig, fornuftig og fremadstridende Tilstand her hjemme. Jeg tror ikke, at vor Politik kan misforstaaes, skjøndt det ærede Medlem har søgt at gjentage imaa Uthjælpninger, som jeg tror, det var bedre, at det ærede Medlem ikke gjentog, f. Ex. naar han sagde, at der fra vor Side, fra Flertallets Side, skulde være paastaet, at hvis man ikke boiede sig for Ministeriet, havde det Grund og Ret til at bryde Forfatningen. Saadant noget tror jeg aldrig er sagt af Flertallet, og jeg synes derfor, at det var heldigere for den loyale Forhandling, om man undlod at sige